

## VERSEK

## BEATUS ILLE...

A csend mosolygó arca úgy hajol fölém,  
 mint vén dajkám, ki álmodat babusgatván  
 fáradt fülembe zsongó nótákat dudol...  
 — Szép, régi, harsány évek ivadéka, én!  
 Félénken jöttem, szürkén, és a rokonság  
 csendes, muskállisztnű szeretetével  
 tákargatott; s véd most aggódón, egyszerűn.  
 — Apám, a hegy, élém sétált jó messzire  
 s kémlő szemekkel leste fáradt lépteim,  
 hajlott testem, és szertehulló színeim,  
 komoly csóválással lengette hallgatag  
 szelid fenyőszakállát. Fáradt szívemet  
 kézenfogta egyszerre védő, végtelen  
 kezével. Selymes, árnyas úton vitt haza  
 a Házhoz, szép anyámhoz. És ő szürkülő  
 zsindeyhaját kicsinyke kontyba fésülvén  
 — ablakszemén homályosult, öreg mosoly —  
 hozta élém ölében: kertjében színes  
 csokrát nagy szalviákkal, bukszusokkal, és  
 szagos fodormentákkal. Végül pajkosan  
 — izgult ajándékvárás csillog arcukon —  
 előszaladnak édes testvérkéim is:  
 A szilvás hozza tzes szilvacsókjait;  
 a zöld fenyőfa illatával simogat;  
 s körülszoritva ifjú szőlőindáktól  
 nézem szőlő-nővérem asszonytermetét.  
 És férfiás keményen rázza jobbkezem  
 a loggia s a bástya: két kamasz öcsém.  
 — Körülülnek, és én mesélek sok mesét:  
 hogy durva láрма és szemét van odakint;  
 és hogy sietni kell mindig. Hogy nincs idő  
 nótát keresni és pihenni csendesen.  
 Hogy kergetettje voltam hajszolt, lüktető  
 napoknak; és hogy már elfáradtam nagyon...  
 — Aztán ülünk szelid csendben. Középen én,  
 a hazatért fiú, s köröttem ámulón,  
 boldog-büszkén a többi. S szép anyám, a Ház,  
 most ringó árnyékkarral átölel puhán...  
 Apám, a hegy magas csúcsokkal örködik.  
 A csend mosolygó arca úgy hajol fölém,  
 mint vén dajkám, ki álmodat babusgatván  
 fáradt fülembe zsongó nótákat dudol...  
 Most boldog, szárnyas kézzel trok verseket!  
 — Beatus ille, qui procul negotiis...

íjj. Ambrózy Ágoston.